

Arrest

nr. 206 074 van 27 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 april 2018.

Gelet op de beschikking van 20 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige derde asielaanvraag deels steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet. Zij houden vast aan hun eerdere problemen met de taliban. Daarnaast verklaren zij gelogen te hebben bij hun eerdere asielaanvragen over hun reisweg. Zij kwamen niet over land naar België maar zij reisden met het vliegtuig tot Frankrijk en zo verder per trein. Zij gebruikten daarbij een andere naam. Zij hebben schulden bij de smokkelaar en vrezen problemen te krijgen bij een terugkeer naar Afghanistan met de smokkelaar als zij deze niet betalen. Zij vrezen ook problemen voor hun zonen bij een terugkeer naar Afghanistan.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam in het kader van hun eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geoordeeld dat de asielmotieven die zij aanhaalden ongeloofwaardig waren en dat zij zich in de stad Kabul konden vestigen om aan het willekeurig geweld te ontsnappen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde deze beslissing in het arrest nr. X van 17 februari 2016.

In het kader van hun tweede asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Hun beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. X van 11 januari 2017.

Ter ondersteuning van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers volgende documenten neer: een e-mail van een advocaat gestuurd naar verzoeker zijn collega's in Afghanistan en een kopie van een geheime topografische kaart.

3. (Oud) Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van een van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

4.2. Verzoekers stellen dat zij nieuwe bewijzen hebben voorgelegd omtrent verzoeker zijn functie en tewerkstelling. De Raad wijst naar de bestreden beslissing van verzoeker waar dienaangaande door de commissaris-generaal wordt gesteld: "De door u neergelegde stukken kunnen het geloof in uw asielaanvraag niet herstellen. Er moet op gewezen worden dat uw verklaring dat u werkzaam was voor ASAP/Heidelberg niet in twijfel werd getrokken door het CGVS en de RvV naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag. Echter volstaat dit niet om in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming. Derhalve kan de e-mail van uw advocaat naar uw collega's in Afghanistan (waaraan overigens geen antwoord is toegevoegd) en de kopie van kaart van de provincie Baghlan die u neerlegt en die volgens u een geheime kaart betreft, de gemaakte vaststellingen door het CGVS en de RvV niet wijzigen. Bovendien kan een kopie van een kaart niet aantonen dat het een geheim document betreft. Een kopie heeft slechts een zeer beperkte bewijswaarde daar deze onderhevig kan zijn aan het nodige knip- en plakwerk. Tot slot hebben documenten slechts waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is." Verzoekers weerleggen noch ontkrachten deze vaststellingen.

Met hun betoog dat: "Verweerster heeft het over het hoofd gezien dat de mensensmokkelaars leden zijn van criminele bendes.

Deze bendes aarzelen geen seconde om onschuldige mensen om te brengen omdat ze hun geld niet op tijd betalen.

Het is niet de eerste keer dat verweerster kennis neemt van dergelijke feiten. Verweerster moet op de hoogte zijn dat deze smokkelaars meerdere mensen lieten verdronken/vermoord omdat ze hun geld niet gekregen hebben.

Verweerster stelt dat verzoekers dit probleem in het begin hadden kunnen vermelden. Verzoekers kunnen dit niet bij hun eerste asielaanvraag aanhalen omdat mensensmokkelaar hun verboden heeft om de waarheid te vertellen over hun reisroute.", weerleggen, noch ontkrachten verzoekers de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing van verzoekster: "Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige asielaanvraag, met name de problemen die u zou kennen met de smokkelaar omdat jullie jullie schulden niet kunnen betalen moet worden benadrukt dat deze niet overtuigen. Zo betreft het een louter financieel en interpersoonlijk probleem en houdt dit geen verband met een van de elementen van de Conventie van Genève. Bovendien mag men van iemand die asiel aanvraagt verwachten dat deze persoon van bij aanvang van zijn asielaanvraag de waarheid vertelt en alle elementen op tafel legt. U verklaarde eerder over land naar Europa te zijn gekomen, nu stelt u dat u met het vliegtuig tot Frankrijk hebt gereisd. Jullie zouden daarom nog schulden hebben bij de smokkelaar. Het feit dat u twee jaar wacht alvorens pas in de derde asielaanvraag met deze vrees naar voor te treden ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid ervan ten sterkste. Daarnaast legt u hierover geen enkel bewijs neer en bovendien toont u niet aan welke problemen u zou ondervinden met de smokkelaar."

4.3. De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun verzoekschrift voorts beperken tot het opnieuw aanhalen van argumenten die zij eerder in hun beroep in het kader van hun vorige procedure voor de Raad bij hun tweede asielaanvraag naar voren brachten.

De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoekers hun tweede asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. X van 11 januari 2017, werd vastgesteld, met name:

“4.3. Met betrekking tot verzoekers’ huidige algemene post factum bewering dat uit de door hen in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde video-opname “duidelijk te zien is dat hij (verzoeker) de opleider was van de vorming”, een geheel nieuw gegeven aangezien verzoeker eerder de beelden niet verduidelijkte, noch het concrete belang ervan aangaf voor zijn asielaanvraag, en de door hen bij het verzoekschrift gevoegde kopie van verzoekers badge waarop staat te lezen “R. project manager” bij ASAP , en foto’s waarop verzoeker samen met collega’s en met enkele vooraanstaanden (van het leger en de politiek) te zien is en waaruit volgens verzoeker “kan (...) afgeleid worden dat hij een belangrijke rol had binnen de organisatie”, wijst de Raad er opnieuw op dat het feit dat verzoeker werkzaam was bij ASAP niet in twijfel wordt getrokken, doch de bijgebrachte badge en beelden bevatten echter, zo stelt de Raad vast, geen specifieke taakomschrijving van verzoekers beweerde functies bij de firma, en er kan aldus niet uit worden afgeleid dat verzoeker effectief bij de opmaak van de (‘geheime’) kaarten en de inhoud ervan betrokken was. Bovendien, zelfs al zou dit hieruit blijken, quod non, toont het niet aan en kan uit die stukken geenszins worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk omwille van zijn tewerkstelling bij ASAP problemen met de taliban zou hebben gekend en/of dat hij vervolging zou dienen te vrezen of een risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Documenten hebben overigens enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. In het kader van verzoekers’ vorige asielaanvraag werd bij 's Raads arrest nr. X van 17 februari 2016 vastgesteld en geoordeeld dat aan verzoekers’ beweerde problemen met de taliban omwille van verzoekers tewerkstelling en de ermee gepaard gaande weigering bepaalde informatie aan de taliban door te spelen geen geloof kan worden gehecht. Verzoekers brengen in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

(...)

Verzoekers’ huidige stelling dat verzoekster het bij haar eerste asielaanvraag niet aandurfde om over haar schoonvader te klagen, biedt geenszins een verklaring of verschoning voor het tijdens de gehele duur van haar eerste asielaanvraag -ze repte er toen tijdens haar twee gehoren op het Commissariaatgeneraal met geen woord over en maakte er ook tijdens haar beroepsprocedure bij de Raad evenmin gewag van- geheel onvermeld laten van het feit dat zij door haar schoonvader mishandeld en opgesloten zou zijn geweest en van haar vrees dat dit bij een terugkeer naar Afghanistan opnieuw zal gebeuren, nochtans een zeer belangrijk element in het kader van haar relaas. Van een kandidaatvluchteling, die beweert te vrezen voor zijn/haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn/haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt (en dit vanaf zijn/haar eerste asielaanvraag), zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van of betrekking hebben op zijn/haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoekster is hier echter manifest in gebreke gebleven, hetgeen de ernst en geloofwaardigheid van haar verklaringen dienaangaande danig op de helling zet.

In de mate verzoekers verwijzen naar de UNHCR Guidelines waarin de ‘potential risk profiles’ worden gedefinieerd, meer bepaald personen die geassocieerd worden (steun te bieden aan en/of samen te werken) met de overheid en de internationale gemeenschap en internationale militaire krachten en (ontwikkelings)organisaties, zoals o.a. nationale en lokale politieke leiders en regeringsleden, ambtenaren, leerkrachten en mensenrechtenactivisten, en stellen dat verzoeker aldus tot een risicogroep behoort, merkt de Raad op dat een dergelijke algemene verwijzing naar een risicoprofiel niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet ook op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun relaas, in gebreke.”

5. Verder stellen de bestreden beslissingen dat verzoekers over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in Kabul.

Zo blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie dat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen bij die vermogen aan te tonen dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Wat betreft de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief, kan, rekening houdend met verzoekers hun persoonlijke omstandigheden, van hen redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich in Kabul vestigen. In bovenvermelde arresten van de Raad werd ten aanzien van verzoekers reeds geoordeeld dat zij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul beschikken.

Verzoekers brengen in het kader van hun huidige asielaanvraag geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van hun vorige asielaanvragen gedane inschatting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de redelijkheid van het intern vluchtalternatief in hun geval.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoekers onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Op 4 juni 2018 leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een rapport neer van “point appui”.

4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 april 2018, verwijzen verzoekende partijen naar het rapport van “point appui”

neergelegd middels aanvullende nota van 3 mei 2018 en stellen zij dat ook hun zonen een asielaanvraag hebben ingediend en de zaken samen moeten behandeld worden. Verzoekende partij wijst er nog op dat de psychische toestand van mevrouw zeer ernstig is en zij een risicoprofiel heeft. Verzoekende partijen besluiten dat gelet op de precaire veiligheidstoestand in Kabul en hun problematisch profiel er geen sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief.

4.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 5 april 2018 opgenomen grond.

4.3.1. In het rapport van "Point d'appui" wordt aangegeven dat deze vzw per e-mail de heer S.A.K. gecontacteerd heeft. Deze persoon had reeds eerder al een attest opgesteld, gedateerd van 5 maart 2016 die verzoekende partijen in het kader van hun tweede asielaanvraag hebben neergelegd. Aan dit attest werd door de commissaris-generaal evenwel geen bewijswaarde gehecht daar dit attest opgesteld werd nadat verzoekende partij de weigeringsbeslissing van het CGVS ontvangen heeft en dit uitdrukkelijk op haar verzoek waardoor het gesolliciteerd karakter van deze verklaringen de bewijswaarde van dit stuk sterk onderuit haalt. Ofschoon niet verzoekende partij maar wel de vzw "Point d'appui" recent contact heeft opgezocht met de heer S.A.K., verandert dit niets aan het gegeven dat aan diens verklaringen geen objectieve bewijswaarde kan gehecht worden. Het bijgebrachte e-mailverkeer vermag dan ook niet te tornen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid omtrent de problemen die verzoekende partij beweert gehad te hebben met de taliban omwille van haar tewerkstelling bij ASAP. In de mate wordt voorgehouden dat verzoekende partij duidelijk deel uitmaakt van een risicoprofiel, weze herhaald dat een dergelijke algemene verwijzing naar een risicoprofiel niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier, gelet ook op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun relaas, in gebreke.

Ook met de in voormeld rapport ontwikkelde argumentatie dat verzoekende partijen verwesterd zijn en dat in hun dorp de geruchte doet dat zij zich bekeerd hebben tot het christendom, blijven verzoekers in gebreke deze vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen.

Betreffende hun vrees aanzien te worden als christen en ook in die hoedanigheid vervolgd te worden, oordeelde de Raad in zijn arrest nr. X van 11 januari 2017 in het kader van hun eerst volgend verzoek om internationale bescherming reeds het volgende:

"Betreffende verzoekers' grief dat hun zoon meerdere gesprekken had met diens neef R. waaruit hun familie zou afgeleid hebben dat zij tot het christendom zijn bekeerd, merkt de Raad op dat, zoals ook in de bestreden beslissing op pertinente wijze door de commissaris-generaal wordt gesteld, het weinig aannemelijk is en moeilijk in te denken valt dat hun familie louter op basis van die telefoongesprekken van de kinderen, het neefje R. dus met verzoekers' zoon, de conclusie zouden trekken dat zij tot het christendom zouden zijn bekeerd, zonder zelfs ook maar enigszins de moeite te nemen om verzoeker of verzoekster hierover persoonlijk te bevragen. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier dat indien verzoekers ooit effectief beschuldigd zouden worden van apostasie, hetgeen uit niets blijkt en geenszins met zekerheid vaststaat aangezien verzoekers zich dienaangaande louter beperken tot blote beweringen, een bevestiging dat zij nog steeds moslim zijn, volstaat om aan vervolging te ontsnappen. Verzoekers werpen hier geen ander licht op, doch beperken zich louter tot de algemene kritiek dat de commissaris-generaal weinig kennis heeft over de islam, zonder echter diens informatie met concrete en valabele argumenten in een ander daglicht te plaatsen."

De Raad benadrukt dienaangaande dat niet kan worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen die vroeger reeds door zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden beoordeeld en onvoldoende werd bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing.

Nergens uit hun verklaringen is voorts gebleken zij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zullen kennen omwille van het feit dat zij zich in België geïntegreerd hebben. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengen verzoekende partijen geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan omwille hiervan anders gepercipieerd en geïntegreerd zullen worden en zij hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar rechtspraak van deze Raad, wijst de Raad erop dat deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient

immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Zo verzoekende partijen wijzen op de psychologische problemen van verzoekster en middels het rapport van Point d'appui een attest bijbrengen van psychiater dokter H. gedateerd op 1 maart 2018, stelt de Raad vooreerst vast dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoekster haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag zodat de vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden en omissies onverkort overeind blijven. Bovendien blijkt uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken evenals uit de gehoorverslagen van het CGVS dat verzoekster over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Daarenboven steunen de vaststellingen van het CGVS niet enkel op de verklaringen van verzoekster, maar ook op de verklaringen van verzoeker gedaan tijdens zijn verzoeken om internationale bescherming aan de hand waarvan het CGVS concludeert dat hun vluchtrelaas niet geloofwaardig kan worden bevonden.

Verder leest de Raad in het attest van psychiater dokter H. dat er klachten zijn in hoofde van het gezin van overmatig piekeren, concentratieverlies, prikkelbaarheid, slaaploosheid, angst en depressie. Ook wordt vermeld dat verzoekster meer op haar schouders draagt, zij allerlei somatische klachten ontwikkelde en zij zich zorgen maakt over vooral hun jongere zoon I., die volgens haar snel kwaad wordt, last heeft van nachtmerries en angstig is. Er wordt aangegeven dat er nood is aan psychiatrisch en psychologische begeleiding van I. en hij aangemeld is bij een kinderpsychiater te Leuven. Uit deze opgesomde klachten blijkt echter niet dat de psychische toestand van verzoekster of dat van het gezin van die aard is bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling. Zo verzoekende partijen zich beroepen op de UNHCR Guidelines voor Afghanistan om te stellen dat verzoekster en hun jongste zoon I. deel kunnen uitmaken van het risicoprofiel "*Individuals with Disability, Including in Particular Mental Disability, and Individuals suffering from Mental Illnesses*", merkt de Raad op dat uit het hebben van klachten zoals overmatig piekeren, concentratieverlies, prikkelbaarheid, slaaploosheid, angst en depressie allerminst kan worden afgeleid dat verzoekster en hun zoon I. te kampen hebben met zware psychische problemen of met een verstandelijke handicap en zij omwille hiervan, zoals blijkt uit de citaten in het rapport van Point d'appui, gestigmatiseerd zouden worden.

De loutere toevoeging aan het rapport van "point d'appui" van algemene informatie omtrent bachi bazi, verwestering, apostasie, rekrutering en sjieten in Kabul, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier in gebreke.

4.3.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelde zowel de commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van hun vorige verzoeken om internationale bescherming reeds al dat verzoekende partijen over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief beschikken in Kabul om de onveilige situatie in hun regio van herkomst te vermijden. Verzoekende partijen brengen geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op deze inschatting.

Waar in het rapport van Point d'appui opgeworpen wordt dat verwerende partij in haar beslissing van 3 augustus 2017 nergens naar een huidig en actuele evaluatie van de veiligheidssituatie in Kabul verwijst, duidt de Raad vooreerst aan dat bij onderhavig beroep de beslissingen van 16 november 2017 voorliggen. Daarenboven baseert de commissaris-generaal zich niet alleen op het rapport van het UNHCR "*Position on returns*" van juni 2016, maar ook op, onder meer, de COI Focus Afghanistan "*Security situation in Kabul City*" daterende van 6 juni 2017. Gelet op het gegeven dat de meest recente informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten dat er voor burgers uit de provincie Kabul geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dateert van juni 2017, heeft de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat de vzw Point d'appui lijkt te willen voorhouden, voldaan aan de plicht om een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie in hun regio van herkomst. Er wordt evenmin andersluidende informatie bijgebracht waaruit kan blijken dat de informatie van het CGVS niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Noch uit

het door Point d'appui bijgebrachte UNHCR rapport "*International Protection Needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 12 maart 2018, noch uit het youtube filmpje waarnaar verwezen wordt, blijkt dat er actueel voor burgers in de stad Kabul een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Zo in het rapport van Point d'appui wordt aangegeven dat verzoekende partijen geen familiaal netwerk meer hebben in Kabul daar hun oom definitief Kabul heeft verlaten, dient er op te worden gewezen dat de Raad reeds in het kader van hun eerste volgend verzoek om internationale bescherming geoordeeld heeft dat, zelfs indien verzoekers oom zich niet meer in Kabul bevindt, hij over een redelijk vestigingsalternatief in Kabul beschikt: "*Daargelaten of verzoekers oom al dan niet effectief naar in India is verhuisd, blijkt aldus uit voornoemde richtlijnen van UNHCR dat in Afghanistan ook voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan, zoals in casu Kabul.*" (RvV 11 januari 2017, nr. X).

Waar verzoekende partijen in de verf zetten dat de Franse 'Cour Nationale du Droit d'Asile' op 8 maart 2018 een Afghaanse vluchteling de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend omwille van de veiligheidssituatie in Kabul op basis van hetzelfde EASO rapport als waarop de commissaris-generaal zich baseert, merkt de Raad op dat het feit dat buurlanden en/of andere landen in Europa op basis van bepaalde informatie soms tot andere visies komen en verschillende gevolgtrekkingen nemen omtrent de veiligheidssituatie in welbepaalde landen of regio's van herkomst in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet - wat ook binnen een zelfde land kan gebeuren/gebeurt daar waar er bijvoorbeeld meerdere en verschillende instanties bevoegd zijn voor en zich over de verzoeken om internationale bescherming buigen -, is, gelet bovendien op het individuele onderzoek en de individuele beoordeling van elk verzoek om internationale bescherming, geenszins abnormaal of vreemd. De Raad wijst er overigens ook op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 18 december 2008, beschikking nr. 3679).

Waar in het rapport van Point d'appui gewezen wordt op de socio-economische moeilijkheden in Afghanistan, wijst de Raad erop dat socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende kandidaat-vluchteling zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekende partijen zijn er evenwel geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren.

In de mate verzoekende partijen wijzen op de gezondheidstoestand van verzoekster en menen dat er omwille hiervan geen sprake kan zijn van een intern hervestigingsalternatief, laten zij na dit *in concreto* aan te tonen. Zoals hoger reeds opgemerkt, kan uit het hebben van klachten zoals overmatig piekeren, concentratieverlies, prikkelbaarheid, slaaploosheid, angst en depressie allerminst worden afgeleid dat verzoekster te kampen heeft met zware psychische problemen of met een verstandelijke handicap waardoor zij omwille hiervan zich niet elders in hun land van herkomst kunnen vestigen. In de mate verzoekende partijen wijzen de tewerkstelling van verzoeker bij ASAP, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten omwille van zijn functie. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoekende partijen onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Het hebben van voormelde klachten, kan evenmin bestempeld worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat verzoekster, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoekende partijen tonen geen persoonlijke omstandigheden aan die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS